

สิ่งที่ผู้สอนภาษาอังกฤษในยุคศตวรรษที่ 21 ต้องรู้ ก่อนเขียนบทเรียน

Received: 6 July 2020

Revised: 2 February 2021

Accepted: 20 June 2021

ทรงศรี สรณสถาพร*
พระมหาวิโรจน์ ญาณวีโร ปิงสูงเนิน**
สารดา จารุพันธ์***
อรรถิพย์ กิรติวุฒิปงค์****

บทความวิชาการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความตระหนักให้กับผู้สอนภาษาอังกฤษที่ต้องการออกแบบและเขียนตำราภาษาอังกฤษ บทความเริ่มต้นด้วยการนำเสนอปัญหาที่พบจากการตรวจประเมินผลงานวิชาการประเภทตำรา ตามด้วยหลักการสำคัญ 3 ประการในการเขียนผลงานวิชาการประเภทตำรา คือ การวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน การพรรณนาภาษาหรือเนื้อหาที่จะสอนผู้เรียน ทฤษฎีการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังมีประเด็นสำคัญอื่นๆ เช่น ทักษะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่มีบทบาทต่อการเรียนการสอนภาษา

บทความวิชาการ

บทคัดย่อ

คำสำคัญ

ปัญหาในการเขียนตำรา;
ทฤษฎีการเรียนรู้;
การวิเคราะห์ความต้องการ
ของผู้เรียน;
วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา;
ทักษะของผู้เรียน
ในศตวรรษที่ 21

* รองศาสตราจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ติดต่อได้ที่: songsri.sor@mahidol.ac.th (ผู้ประพันธ์บรรณกิจ)

** อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย ติดต่อได้ที่: wirojactive@gmail.com

*** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำคณะวิศวกรรมศาสตร์และสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก ติดต่อได้ที่: Sarada_ja@rmutto.ac.th

**** นักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ติดต่อได้ที่: orrathip@hotmail.com

What English Teachers Should Know before Writing Teaching Materials

Received: 6 July 2020

Revised: 2 February 2021

Accepted: 20 June 2021

Songsri Soranasathaporn^{*}

Phramahawiroj Yannaweero Puengsungnoen^{**}

Sarada Jarupan^{***}

Orrathip Geerativudhipong^{****}

The purpose of this academic paper was to build awareness for English teachers who want to design and develop their own teaching materials. The paper presented problems found from evaluating teaching materials, followed by proposing 3 main points when developing teaching materials: needs analysis, language description, and learning theories. Besides, important points such as 21st century skills of learners and cultural issues in language learning were mentioned.

Academic Article

Abstract

Keywords

problems in writing teaching
materials;
learning theories;
needs analysis;
cultural issues
in language learning;
learner skills in 21st century

^{*} Associate Professor, Program in Applied Linguistics, Faculty of Liberal Arts, Mahidol University, e-mail: songsri.sor@mahidol.ac.th (corresponding author)

^{**} Lecturer in English Language Program, Faculty of Humanities, Mahamakut Buddhist University, e-mail: wirojactive@gmail.com

^{***} Assistant Professor, Faculty of Engineering and Architecture, Rajamangala University of Technology Tawan-ok, e-mail: sarada_ja@rmutto.ac.th

^{****} Ph.D. Student, Program in Applied Linguistics, Faculty of Liberal Arts, Mahidol University, e-mail: orrathip@hotmail.com

1. บทนำ

ในปัจจุบันนี้ผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาจะต้องมีคุณสมบัติของความเป็นนักวิชาการและนักวิจัย โดยผู้สอนจะต้องเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์หรือรองศาสตราจารย์ภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการการอุดมศึกษากำหนด เช่น ผู้สอนที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่าต้องดำรงตำแหน่งอาจารย์และทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่า 4 ปี (สำนักส่งเสริมและพัฒนาสมรรถนะบุคลากร, 2563) มหาวิทยาลัยหลายแห่งได้นำกฎเกณฑ์ข้อนี้มาเป็นหนึ่งในข้อผูกพันในสัญญาจ้างงานอาจารย์ อาจารย์จะต้องทำผลงานเพื่อเข้าสู่ตำแหน่งวิชาการ หากไม่ทำหรือไม่ทำผลงาน อาจารย์จะไม่ได้รับการต่อสัญญาจ้างงาน

ในการเข้าสู่ตำแหน่งวิชาการผู้สอนจะต้องมีผลการสอน ผลงานวิชาการ จริยธรรม และจรรยาบรรณทางวิชาการซึ่งสามารถดูรายละเอียดได้ใน “ประกาศ ก.พ.อ. เรื่องหลักเกณฑ์และวิธีพิจารณาแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ พ.ศ. 2560 และที่แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 2 พ.ศ. 2561” (สำนักส่งเสริมและพัฒนาสมรรถนะบุคลากร, 2563) ผลงานวิชาการต้องประกอบด้วยผลงานซึ่งมีคุณภาพดีและมีปริมาณอย่างน้อยดังต่อไปนี้ (1) ผลงานวิจัย 2 เรื่อง หรือ (2) ผลงานวิจัย 1 เรื่อง และผลงานทางวิชาการในลักษณะอื่น 1 รายการ หรือ (3) ผลงานวิจัย 1 เรื่อง และผลงานวิชาการรับใช้สังคม 1 เรื่อง หรือ (4) ผลงานวิจัย 1 เรื่อง และตำราหรือหนังสือ 1 เล่ม

ในบทความวิชาการนี้ผู้เขียนจะกล่าวถึงประเด็นสำคัญที่ผู้สอนภาษาอังกฤษในยุคศตวรรษที่ 21 จะต้องมีความรู้ได้บ้างก่อนที่จะทำผลงานวิชาการทางด้านตำราเท่านั้น เนื่องจากผู้เขียนได้ทำหน้าที่ผู้ประเมินผลงานวิชาการทางด้านตำราของผู้สอนภาษาอังกฤษเพื่อเข้าสู่ตำแหน่งวิชาการและได้พบปัญหาว่าตำราที่ผลิตออกมาของผู้ขอเข้าสู่ตำแหน่งวิชาการนั้นไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนตำรา และเมื่อได้สอบถามลงไปพบว่าผู้สอนไม่เคยเรียนวิชาการเขียนและการประเมินบทเรียนหรือตำรา (Material development and evaluation) หรือไม่ได้ศึกษาค้นคว้าวิธีการเขียนและการประเมินบทเรียนหรือตำรามาก่อน เพียงแต่คิดว่าตนเองสอนวิชานี้มาแล้ว 5-10 ปีจึงน่าจะเขียนตำราออกมาได้ แต่กลับส่งผลให้ตำราหรือบทเรียนที่ผลิตออกมานั้นไม่มีแบบแผน ไม่ตรงกับทฤษฎีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และไม่ถูกต้องตามหลักการเขียนตำราภาษาอังกฤษ ซึ่งทำให้ผู้สอนเสียโอกาสในการได้รับการส่งเสริมให้เข้าสู่ตำแหน่งวิชาการ หรือไม่ได้รับการต่อสัญญาจ้างงาน

ผู้เขียนซึ่งมีประสบการณ์ทั้งทางด้านการเขียนตำราและการประเมินตำราจึงเห็นว่าน่าจะเผยแพร่ประเด็นสำคัญที่ผู้สอนภาษาอังกฤษจะต้องมีความรู้ก่อนที่จะลงมือเขียนตำราซึ่งจะทำให้การเขียนตำรานั้นมีเป้าหมาย มีวัตถุประสงค์ มีเนื้อหาสาระ กิจกรรม แบบฝึกหัดสอดคล้องตรงกับความต้องการของผู้เรียน อนึ่ง ในการเขียนบทความวิชาการครั้งนี้ผู้เขียนไม่ได้คาดหวังว่าผู้สอนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นเพื่อนร่วมวิชาชีพกับผู้เขียนจะสามารถเขียนตำราหรือบทเรียนภาษาอังกฤษได้ทันทีที่อ่านบทความนี้จบลง แต่ผู้เขียนต้องการจุดประกายหรือสร้างความตระหนักให้แก่เพื่อนร่วมวิชาชีพว่าการเขียนตำราหรือบทเรียนภาษาอังกฤษนั้นมีความสำคัญ หลักการ และปัจจัยสำคัญทางการศึกษา เช่น สถานการณ์หรือบริบทของสังคมในปัจจุบัน รวมถึงประเด็นด้านวัฒนธรรมที่จะต้องใช้เป็นข้อมูลในการออกแบบ เขียน หรือประเมินตำราภาษาอังกฤษ

ก่อนที่ผู้เขียนจะกล่าวถึงทฤษฎี หลักการ และปัจจัยสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบการเขียนหรือการประเมินตำราภาษาอังกฤษ ในฐานะที่ผู้เขียนได้ทำหน้าที่ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินตำราหรือบทเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานานกว่า 20 ปี ขอสรุปปัญหาที่พบจากการตรวจประเมินตำราภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้สอนที่ต้องการเขียนตำราภาษาอังกฤษได้ให้ความสนใจและป้องกันไม่ให้เกิดข้อผิดพลาดเหล่านี้เกิดขึ้นในตำราของตน

ปัญหาที่พบจากการตรวจประเมินตำราภาษาอังกฤษ สรุปได้ดังนี้

1. เนื้อหาสาระทางวิชาการไม่มีความสมบูรณ์ ไม่มีความถูกต้อง ไม่มีความทันสมัย ไม่ตรงกับวัตถุประสงค์ของรายวิชา กล่าวคือ บทเรียนมีข้อผิดพลาดทั้งทางด้านการใช้ภาษาอังกฤษและเนื้อหา ตัวอย่างที่ยกมาประกอบไม่ถูกต้องทั้งทางด้านโครงสร้างไวยากรณ์ เครื่องหมายวรรคตอน การนำเสนอบทเรียนเป็นแบบเก่า คำถามท้ายบทเป็นแบบเก่า ผู้เรียนไม่ได้ใช้ความคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ หรือวัตถุประสงค์ของรายวิชาคือการสอนเขียน แต่ในบทเรียนไม่มีแบบฝึกการเขียนเลย เป็นต้น

2. การใช้ภาษาไทยไม่ถูกต้องและการใช้ภาษาอังกฤษมีข้อผิดพลาด เช่น เขียนไม่จบประโยคทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ การเว้นวรรคไม่ถูกต้องทำให้อ่านไม่เข้าใจ

3. คำสั่งในแบบฝึกไม่ชัดเจน ขั้นตอนและวิธีการในการทำกิจกรรมไม่ชัดเจน ทำตามไม่ได้

4. มีการอ้างอิงน้อยและวิธีการอ้างอิงที่ใช้ทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดได้ บรรณานุกรมเขียนแบบไม่มีระบบ ไม่ใช้ APA Style

5. ในบทเรียนกล่าวว่ามีย่อประกอบการเรียนการสอน เช่น เพลงหรือบทสนทนา แต่ไม่ได้ส่งสื่อประกอบการเรียนการสอนมาด้วย

6. รูปภาพประกอบเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ (plagiarism) ไม่มีการอ้างอิง ไม่มีการขออนุญาตหรือซื้อลิขสิทธิ์

7. มีการสอดแทรกความคิดริเริ่มและประสบการณ์ แต่เป็นการกล่าวอ้างลอยๆ โดยไม่มีหลักฐานทางวิชาการหรือผลการวิจัยสนับสนุน

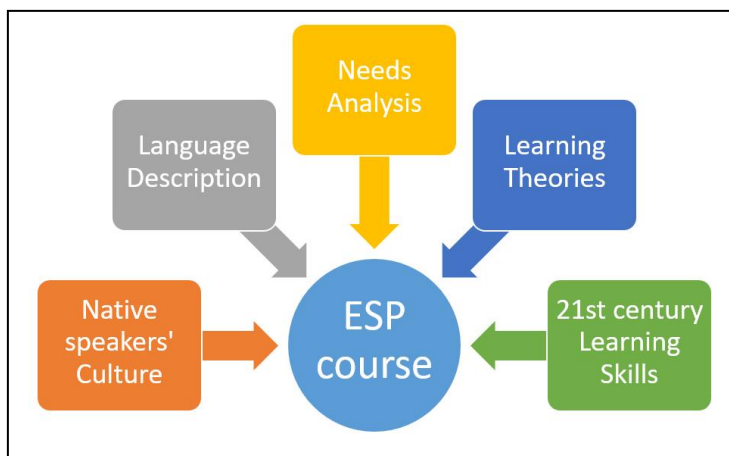
จากการที่มีข้อผิดพลาดข้างต้นทำให้ไม่สามารถนำไปใช้เป็นแหล่งอ้างอิงหรือนำไปปฏิบัติได้

เมื่อท่านได้ทราบปัญหาแล้วต่อไปจะขอกล่าวถึงทฤษฎี หลักการ และปัจจัยสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบการเขียนตำราภาษาอังกฤษ

ในการเขียนตำราการสอนภาษาอังกฤษผู้เขียนใช้ทฤษฎีภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะ (English for Specific Purposes) ของ ฮัทชินสันและวอเตอร์ (Hutchinson & Water, 1998) เป็นหลัก และใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ในยุคปัจจุบันเพิ่มเข้าไปในการออกแบบแบบฝึกหัดหรือกิจกรรมสำหรับผู้เรียน ส่วนเนื้อหาที่ใช้ในการสอนนั้นขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์รายวิชาของแต่ละวิชา ในด้านองค์ความรู้ทางภาษา เช่น ไวยากรณ์รูปแบบต่างๆ มีการเปลี่ยนแปลงน้อยมากและใช้เป็นหลักในการสอนกฎเกณฑ์ของภาษา ประเด็นอื่นๆ ที่ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงคือทักษะต่างๆ ที่ผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 จะต้อง มี รวมถึงประเด็นด้านวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่ผู้สอนจะต้องนำมาใช้ในการออกแบบกิจกรรมให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติ เพื่อให้คุ้นเคยและสามารถนำไปใช้ในการสื่อสารได้ในสถานการณ์จริง

หลักหรือแนวคิดในการเขียนตำราของฮัทชินสันและวอเตอร์ (Hutchinson & Water, 1998) มีอยู่ 3 ประเด็น คือ การวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน (needs analysis) การพรรณนาภาษาหรือเนื้อหาที่จะสอนผู้เรียน (language description) และทฤษฎีการเรียนรู้ (learning theories) ผู้เขียนตำราจะต้องคำนึงถึงทักษะผู้เรียนในยุคศตวรรษที่ 21 และทฤษฎีการเรียนรู้ในยุคศตวรรษที่ 21 ด้วย ดูภาพที่ 1

ผู้เรียนในศตวรรษที่ 21

ภาพที่ 1. Adapted from ESP syllabus development (ดัดแปลงจาก Dudley-Evan & St. John, 1998)

2. หลักหรือแนวคิดในการเขียนตำราภาษาอังกฤษ

ฮัทชินสันและวอเตอร์ (Hutchinson & Water, 1998) ได้ระบุหลักหรือแนวคิดในการเขียนตำราภาษาอังกฤษอยู่ 3 ประเด็นคือการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน การพรรณนาภาษาหรือเนื้อหาที่จะสอนผู้เรียน และทฤษฎีการเรียนรู้ ผู้สอนภาษาอังกฤษที่ต้องการเขียนตำราภาษาอังกฤษควรไปศึกษาเพิ่มเติมในประเด็นเหล่านี้ให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ก่อนลงมือเขียนตำราภาษาอังกฤษ

2.1 การวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน

การวิเคราะห์ความต้องการ (needs analysis) ของผู้เรียนมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนภาษาอังกฤษจะต้องดำเนินการทุกครั้งก่อนที่จะทำการสอนรายวิชาหรือเปิดหลักสูตรใหม่ (Anthony, 2018; Basturkmen, 2010; Hutchinson & Water, 1998) และควรจะทำซ้ำทุก 2 ถึง 3 ปี เนื่องจากความต้องการของผู้เรียนมีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสิ่งแวดล้อม สังคมและเศรษฐกิจ

วัตถุประสงค์ในการวิเคราะห์ความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน คือ ข้อมูลของผู้เรียนที่ผู้สอนนำมาออกแบบตำราภาษาอังกฤษ ข้อมูลนี้ประกอบด้วย ปัญหา (problems) ความยากลำบาก (difficulties) และความจำเป็น (needs) ในการใช้ภาษาเป้าหมาย เพื่อนำมาออกแบบบทเรียนตามความต้องการของผู้เรียน (wants) ซึ่งความต้องการของผู้เรียนประกอบด้วยวัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม วิธีการเรียนการสอน และการประเมินผล (Anthony, 2018; Basturkmen, 2010; Hutchinson & Water, 1998) เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่เป็นเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด (Brumfit & Roberts, 1983; Pratt, 1980)

การวิเคราะห์ความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนอาจมาจาก 4 แหล่ง (Basturkmen, 2010; Robinson, 1991) คือ (1) ความจำเป็นหรือความต้องการของผู้เรียนที่จะใช้ภาษาในการเรียนหรือในการทำงาน ซึ่งขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของผู้เรียน (objectives) (2) ความจำเป็นหรือความต้องการของสถาบันหรือหน่วยงาน

ซึ่งเห็นว่าองค์กรจะต้องใช้ภาษาอังกฤษแบบใด (3) พิจารณาจากความต้องการของผู้เรียนในการที่จะเรียนรู้ภาษา และ (4) พิจารณาจากความจำเป็นหรือความต้องการที่ผู้เรียนต้องการเรียนจากวิชาภาษาอังกฤษ

การวิเคราะห์ความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนแบ่งเป็น 2 สถานการณ์ คือ สถานการณ์เป้าหมาย (target situation analysis) และสถานการณ์ปัจจุบัน (present situation analysis) (Anthony, 2018; Basturkmen, 2010; Hutchinson & Water, 1998; Munby, 1978)

สถานการณ์เป้าหมาย จะมุ่งเน้นไปที่ความต้องการในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนเมื่อเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเสร็จแล้ว ซึ่งสถานการณ์เป้าหมายนี้ได้แนวความคิดมาจากมันบี (Munby, 1978) ที่นำเสนอว่าผู้เรียนจะต้องใช้ภาษาอังกฤษใดบ้างในสถานการณ์เป้าหมาย ส่วนอัทชินสันและวอเตอร์ (Hutchinson & Water, 1998) ได้แบ่งสถานการณ์เป้าหมายออกเป็น 3 ประเด็น คือ ความจำเป็น (necessities) การขาด (lacks) และความต้องการ (wants) ความจำเป็น หมายถึง สิ่งที่ผู้เรียนจะต้องรู้เพื่อที่จะสามารถใช้ภาษาได้ดี การขาด คือ ช่องว่างระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาที่ผู้เรียนมีในปัจจุบันกับความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียนที่จะต้องมีในอนาคตในสถานการณ์เป้าหมาย ความต้องการของผู้เรียนจะเกี่ยวข้องกับผู้ออกแบบพัฒนาหลักสูตร ผู้สอนหรือผู้ให้การสนับสนุน

สถานการณ์ปัจจุบัน จะมุ่งเน้นไปที่ความต้องการในการดำเนินการเรียนรู้ (learning process) ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ความรู้ และทักษะต่าง ๆ ที่ผู้เรียนมีเป็นทุนเดิมและนำมาใช้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น การวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันนี้จะทำเมื่อผู้เรียนเริ่มต้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อที่จะหาจุดแข็งและจุดอ่อนหรือข้อบกพร่องของผู้เรียนก่อนที่จะเริ่มทำการเรียนการสอน ผู้สอนอาจเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน เช่น ความสามารถหรือระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แหล่งงบประมาณของผู้เรียน ทักษะ สถานะทางสังคมและวัฒนธรรม ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ หรือทัศนคติที่มีต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

การเก็บข้อมูลเพื่อนำมาทำการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน (Anthony, 2018; Basturkmen, 2010; Hutchinson & Water, 1998) อาจเก็บได้จากแหล่งต่าง ๆ ดังนี้ ผู้เรียน สถาบันสอนภาษาซึ่งประกอบไปด้วยครู ผู้บริหาร ผู้ที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนทั้งในด้านการทำงานหรือด้านการเรียน ผู้ให้การสนับสนุนผู้เรียน และผู้เรียนที่สำเร็จการศึกษาแล้ว แอนโธนี (Anthony, 2018) ให้ข้อคิดเห็นว่าการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนจะต้องให้ความระมัดระวังในการวิเคราะห์ข้อมูลแต่ละกลุ่ม เพราะแต่ละกลุ่มที่ให้ข้อมูลมีความแตกต่างกันทั้งทางด้านประสบการณ์ ภูมิหลัง ความรู้ และอาจให้ข้อมูลที่ได้มาจากมุมมองที่แตกต่างกันซึ่งอาจจะทำให้เกิดความขัดแย้งของข้อมูลได้ ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนจะนำมาเป็นแนวทางในการเลือกเนื้อหาและภาษาที่จะใช้ในการออกแบบและเขียนตำราภาษาอังกฤษต่อไป

2.2 การพรรณนาภาษาหรือเนื้อหาที่ใช้ในการสอนภาษา (language description)

ภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะ (English for Specific Purposes, ESP) เป็นศาสตร์หนึ่งของการสอนภาษาอังกฤษ ชื่อของศาสตร์นี้ได้ชี้ให้เห็นว่าเป็นการสอนภาษาอังกฤษเพื่อผู้เรียนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ อีกทั้งยังเป็นการบอกโดยตรงว่าบทเรียนออกแบบมาเพื่อเฉพาะเจาะจงให้แก่ นักศึกษากลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับแพทย์ (English for Doctors) ภาษาอังกฤษสำหรับพยาบาล (English for

Nurses) ภาษาอังกฤษสำหรับวิศวกร (English for Engineers) ภาษาอังกฤษสำหรับกีฬาเวชศาสตร์ (English for Sport Science) เป็นต้น ซึ่งในแต่ละกลุ่มนี้หัวข้อหรือเนื้อหาที่เรียน คำศัพท์ โครงสร้างภาษา ไวยากรณ์ และระดับความยากง่ายของภาษาของแต่ละกลุ่มมีความแตกต่างกัน ดังนั้นผู้สอนภาษาอังกฤษจึงต้องออกแบบบทเรียนให้สอดคล้องกับผู้เรียนแต่ละกลุ่ม ภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะจึงมีความสำคัญมากในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับอุดมศึกษา ผู้สอนภาษาอังกฤษที่จะเขียนบทเรียนจะต้องคำนึงถึงว่าจะสอนอะไร (What to be taught) ผู้เรียนเรียนรู้อย่างไร (How learners learn) และใครคือผู้เรียน (Who is target learners) ผู้เรียนหวังว่าเขาจะได้เรียนภาษาที่เขาจะต้องนำไปใช้เพื่อการเรียนในระดับที่สูงขึ้นหรือเพื่อใช้ในการทำงานในอนาคต เพราะฉะนั้นการออกแบบบทเรียนจะต้องคำนึงถึงว่าใครเป็นผู้เรียน (Who) เรียนไปทำไม (Why) เอาภาษาที่ได้ไปใช้ที่ไหน (Where) และใช้เมื่อใด (When) ฮัทชินสันและวอเตอร์ (Hutchinson & Water, 1998) ได้รวบรวมประเด็นการพรรณนาภาษาหรือเนื้อหาที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะ (language focus) ออกเป็น 6 แบบดังนี้

1. แบบเน้นไวยากรณ์จารีต (classical or traditional grammar) เป็นการอธิบายภาษาอังกฤษหรือภาษาอื่นๆ ที่เป็นภาษาเป้าหมายด้วยไวยากรณ์ โดยมีหลักเกณฑ์ของภาษากฎและภาษาลาตินเป็นแบบฉบับ การอธิบายอยู่บนพื้นฐานของการวิเคราะห์บทบาทหน้าที่ของคำในประโยคว่าคำแต่ละคำมีหน้าที่ทางไวยากรณ์ใด (Crookes, 2009) ถึงแม้ว่าในปัจจุบันวิธีการเรียนการสอนแบบนี้จะไม่ได้ได้รับความนิยมจากฝั่งตะวันตก แต่ไวยากรณ์จารีตก็มีความสำคัญและยังคงมีการอ้างถึงและใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนบางกลุ่ม

ตัวอย่าง

Predicate

S V O

1. Bill Gates donated billions to charity.

Predicate

S V

2. Good friends are loyal people.

Predicate

S V O

3. Help me, please. => (You) help me, please.

(ทรงศรี สรณสถาพร, 2556)

2. แบบเน้นไวยากรณ์โครงสร้าง (structural linguistics) การสอนภาษาเชิงโครงสร้างนี้ผู้สอนภาษาอังกฤษในยุคปัจจุบันมีความคุ้นเคยเพราะเป็นการสอนระดับประโยค โดยใช้ภาษาที่มีโครงสร้างเหมือนกัน แต่เปลี่ยนคำมาทำหน้าที่แทนคำหรือกลุ่มคำในตำแหน่งประธาน กรรม หรือกริยา เช่น

1. กลุ่มคำนามที่แสดงวัตถุประสงค์ (signal words of purposes) ในตำแหน่งประธานของประโยคและกลุ่มคำกริยาที่แสดงการกระทำสามารถใช้แทนกันได้ดังต่อไปนี้

The purpose(s) of	this	paper	was (were)	to	V1	Noun details of purpose (s).
The aim(s) of		book			investigate	
The goal(s) of		research			explore	
The objective(s) of		study			discover	
The reason(s) of					find	
					determine	
					develop	

(ทรงศรี สรรณสถาพร, 2556)

3. แบบเน้นทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรตเพิ่มพูน (transformational-generative grammar) ที่นำเสนอโดย ชอมสกี (Chomsky, 1986) ที่แสดงให้เห็นถึงการที่เจ้าของภาษาหนึ่งๆ เข้าใจระบบไวยากรณ์ในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันของตนได้อย่างไรและสามารถสร้างประโยคในภาษาของตนได้ไม่จำกัดโดยอาศัยกฎเกณฑ์ทางภาษาที่มีจำกัด โดยมีหลักการสำคัญ คือ เจ้าของภาษามีความรู้ทางไวยากรณ์ในภาษาของตนอย่างอัตโนมัติ (competence) และมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อถ่ายทอดความคิดของตนให้ผู้ฟังเข้าใจได้ (performance) ข้อความที่ผู้พูดหรือผู้เขียนสื่อออกมาเป็นโครงสร้างผิว (surface structure) ส่วนความคิดหรือความหมายที่แท้จริงอยู่ที่หัวสมองของผู้พูดหรือผู้เขียนเรียกว่าเป็นโครงสร้างลึก (deep structure) (Chomsky, 1986) ใน ESP การออกแบบตำราจะเน้นไปที่การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์เป้าหมายของผู้เรียนมากกว่าจะเน้นที่ความรู้ทางไวยากรณ์ ตัวอย่างเช่น ในขณะที่สนทนาผู้ฟังและผู้พูดจะต้องสนใจสีหน้าท่าทาง น้ำเสียง การเว้นวรรค หรือ เว้นจังหวะในการพูดประกอบเพื่อที่จะได้เข้าใจถึงความหมายระดับลึกหรือความคิดที่ผู้พูดต้องการสื่อสารออกมาด้วย

4. ให้ความสนใจด้านความหลากหลายทางภาษา (language variation) และการวิเคราะห์ทำเนียบภาษา (register analysis) ภาษาอังกฤษมีความหลากหลายทางภาษาแบบภาษาเดียวแต่มีหลายรูปแบบ เช่น คำว่า lift ใน British english หรือ elevator ใน american english หรือข้อความที่สื่อความหมายเหมือนกันแต่ใช้รูปแบบภาษาที่ต่างกัน ตัวอย่าง Text A และ Text B จากอัตชีนสันและวอเตอร์ (Hutchinson & Water, 1998)

TEXT A	TEXT B
Now I have to change to the final size drill I require, which is three-quarters of an inch diameter, and this is called a morse-taper sleeve. A slower speed for a larger drill. Nice even feed should give a reasonable finish to the hole. Applying coolant periodically. This is mainly for lubrication rather than cooling. Almost to depth now. Right. Withdrawing the drill. That's fine.	1 Select required drill. 2 Mount drill in tailstock. Use taper sleeves as necessary. 3 Set speed and start machine spindle. 4 Position tailstock to workpiece. 5 Apply firm even pressure to tailstock handwheel to feed drill into workpiece. 6 Apply coolant frequently. 7 Drill hole to depth. 8 Withdraw drill. 9 Stop machine.

ความแตกต่างระหว่าง TEXT A และ TEXT B สรุปได้ดังนี้

- TEXT A ผู้พูดไม่ได้ใช้คำสั่ง ภาษาที่ใช้จะเป็นการแสดงความคิดเห็นในสิ่งที่ตนกำลังทำ แต่การสื่อสารจะอยู่ในเรื่องของคำสั่ง
- ภาษาเป็นแบบ anecdotal และ sporadic เพราะว่ามีภาพประกอบการสื่อสารเน้นไปที่สิ่งที่ผู้พูดกำลังทำกับเครื่องยนต์
- TEXT A มีมิติของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เพราะฉะนั้นภาษามีความเป็นทางการน้อย มีการแสดงความคิดเห็นและความรู้สึก เช่น ประโยชน์ที่บอกว่า "That's fine."
- TEXT B การใช้ไวยากรณ์มีความคงที่สม่ำเสมอ เช่น ไม่มีคำชี้เฉพาะ คำกริยาเป็นคำสั่ง ส่วน TEXT A มีความสม่ำเสมอเพราะว่าเป็นภาษาพูด

5. แบบเน้นไวยากรณ์หน้าที่และหัวเรื่อง (functional/ notional grammar) เป็นการสอนภาษาที่เน้นหน้าที่และความหมายของโครงสร้างต่างๆ ของภาษาเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้การสื่อสารได้ การสอนภาษาเน้นไปที่การใช้ภาษา (function) มากกว่ารูปแบบ (form) หน้าที่ของโครงสร้างต่างๆ ของภาษาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางสังคมที่ผู้พูดแสดงออกมาทางภาษา เช่น การเตือน การสั่ง การคุกคาม ส่วนไวยากรณ์หัวเรื่อง (notional grammar) เป็นการสะท้อนความคิดจิตใจของผู้พูดซึ่งจะเกี่ยวข้องกับเวลา ความถี่ ระยะเวลา เพศ จำนวน สถานที่ ปริมาณ หรือคุณภาพ

ตัวอย่างหน้าที่ภาษา (language function) ใน Pattern III: Signal words of objectives and to-infinitive แสดงวัตถุประสงค์และการใช้ to infinitive จาก (Soranastaporn & Tampanich, 2018, p. 108)

Pattern III: Signal words of objectives and to-infinitive

รูปแบบที่ 1 มีอยู่ 20 ประโยคลักษณะของประโยคแบบนี้จะมีกริยาหลักคือ verb to be (is, are, was, และ were) to infinitive ที่ตามหลัง verb to be หน้าที่ของ **to-infinitive** ในรูปแบบนี้คือ แสดงวัตถุประสงค์หรือที่เราเรียกว่า in order to ดูรูปแบบในตารางที่ 3

Table 3 Pattern I Presenting the Objectives with Signal Words of Objectives and To-Infinitive

DET	Subject (words signaling objectives)				Verb to be	To-infinitive (to + V1)		Noun phrase
The	objective (s) goal (s) (main) aim (s) purpose (s)	of	this the	review article research workshop (present) study	is (are) was (were)	to	describe design present modify provide optimize introduce extend give report gain investigate use summarize review discuss identify	Noun details of objective(s)
	objective (s) goal (s) purpose (s)							

e.g.

signal words of objectives

To-infinitive

The objective of this review is to describe the features of the normal neurogenic niche in the adult mammalian subventricular zone (SVZ1) as well as the factors that promote (1) NSC homing and recruitment to a site of disease and (2) the integration of NSCs into functional tissues in different animal models of human neurological disease.

(Mohyeldin, Garzón-Muvdi, & Quiñones-Hinojosa, 2010, p. 3)

6. แบบเน้นการวิเคราะห์ทางภาษาด้านวาทกรรม (discourse/ rhetorical analysis) เป็นการสอนภาษาที่ได้จากการวิเคราะห์ทางภาษา อาจเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียนในระดับประโยคหรือสูงกว่าระดับประโยคในบริบทใดบริบทหนึ่งแล้วนำมาทำเป็นบทเรียน จากตัวอย่างในข้อ 5 รูปแบบประโยคที่เขียนแสดงวัตถุประสงค์นี้ได้จากการวิเคราะห์บทความของสัตว์ทดลอง (Soranastaporn & Tampanich, 2018) เพื่อค้นหาว่าในชีวิตจริงผู้เขียนซึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์หรือสัตวแพทย์เขียนประโยควัตถุประสงค์อย่างไร ผู้เขียนทำการรวบรวมบทความแล้วมาศึกษาคำและรูปแบบประโยคที่แสดงวัตถุประสงค์ หลังจากนั้นนำรูปแบบประโยควัตถุประสงค์ที่มีโครงสร้างเหมือนกันมาจัดอยู่ในกลุ่มเดียวกันแล้วทำการสร้างโครงสร้างของประโยคที่แสดงวัตถุประสงค์แต่ละแบบออกมา ก่อนนำไปสอนการเขียนประโยควัตถุประสงค์ในชั้นเรียน

เมื่อท่านได้ทราบแล้วว่าในการเรียนการสอนภาษาท่านจะเขียนตำราโดยเลือกการพรรณนาภาษาหรือเนื้อหาที่ใช้ในการสอนภาษา (language description) แบบใด ลำดับต่อไปที่ผู้เขียนตำราภาษาอังกฤษจะต้องทราบและเข้าใจคือทฤษฎีการเรียนรู้ ทฤษฎีการเรียนรู้ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนหรือการเขียนตำราและบทเรียนภาษาอังกฤษได้มาจากทฤษฎีการเรียนรู้ทางการศึกษานักวิชาการด้านการศึกษามากมาย แต่ในบทความนี้จะขออ้างถึงข้อสรุปของฮัทชินสันและวอเตอร์ (Hutchinson & Water, 1998) เพื่อเป็นแนวทางกว้างๆ ให้ผู้สอนภาษาอังกฤษได้เรียนรู้และเข้าใจ และนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนหรือการเขียนตำราและบทเรียนภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย

2.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ (learning theory)

ฮัทชินสันและวอเตอร์ (Hutchinson & Water, 1998, pp. 40-51) ได้สรุปทฤษฎีการเรียนรู้จากนักวิชาการด้านการศึกษามากมาย ซึ่งเป็นทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีหลักการมุ่งเน้นการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน 5 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (behavioralism) ทฤษฎีการเรียนรู้แบบสมองสั่งการ (mentalism) ทฤษฎีการเรียนรู้แบบปัญญานิยม (cognitive code) ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เนื่องมาจากปัจจัยทางอารมณ์ (affective factor) และทฤษฎีการเรียนรู้และการรับภาษา (learning and acquisition) และประมวลทฤษฎีดังกล่าวนำเสนอเป็นรูปแบบการเรียนรู้ (model of learning) ดังต่อไปนี้

ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behavioralism) มีหลักการสำคัญในการเรียนรู้ คือ ไม่แปลภาษาเป้าหมาย ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาตามลำดับ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน การฝึกซ้ำๆ ทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพ ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของผู้เรียนต้องรีบทำการแก้ไข ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมเป็นพื้นฐานของการสอนแบบตรง (the direct method) แบบฟัง-พูด (the audiolingual method) และวิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร (the communicative language teaching approach) การสอนแบบตรงเป็นวิธีสอนที่มีแนวคิดพื้นฐานว่าการฟังและการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุด การสอนแบบฟัง-พูด (the audiolingual method) มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาที่สองโดยการฝึก (pattern drills) การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (the communicative language teaching approach) เป็นวิธีสอนที่มีแนวคิดว่าการสื่อสารทางภาษาจะสำเร็จได้นั้น ผู้เรียนต้องได้รับการฝึกฝนการใช้ภาษาเป้าหมายในสถานการณ์จริงที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน โดยวิธีการสอนแบบนี้จะเน้นการบูรณาการทักษะทั้ง 4 ด้าน (integrated skills) คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน การจัดการเรียนการสอนภาษาในวิธีนี้จะเน้นการใช้ภาษา (language use) มากกว่าหน้าที่ภาษา (language function) ผู้สอนทำการสอนตรงๆ ทำการแสดงให้เห็น มีตัวอย่างประกอบชัดเจน ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดและปฏิบัติทำซ้ำๆ หรือการสอนโดยใช้เกมเพื่อการเรียนรู้

ทฤษฎีการเรียนรู้แบบสมองสั่งการ (Mentalism) หรือ Thinking as rule-governed activity หลักการสำคัญในการเรียนรู้ คือ สมองเป็นตัวควบคุมพฤติกรรมต่างๆ ที่ผู้เรียนแสดงออกมาจากข้อมูลของระบบภาษาที่รับเข้ามาในสมอง การใช้ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมอย่างเดียวในการทำบทเรียนถือว่าไม่เพียงพอ เนื่องจากผู้เรียนมีสมอง มีความคิด พฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนมาจากความคิดของผู้เรียนซึ่งไม่ได้เกิดจากการสร้างนิสัย (form habits) ในการเรียนรู้เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่เกิดจากการรับรู้เกณฑ์หรือกระบวนการที่ประสบการณ์ของแต่ละบุคคลสั่งสมและนำมาสร้างและทดสอบสมมุติฐาน (formulate hypothesis) ในสมองของตน ความคิดของผู้เรียนจึงไม่ได้ตอบสนองต่อสิ่งเร้าหรือข้อมูลที่ผู้สอนป้อนให้เท่านั้น แต่จะใช้ข้อมูลของตนเองที่มีอยู่เพื่อหา

รูปแบบหรือระบบที่เป็นของตัวเอง และใช้ความรู้ที่ได้จากรูปแบบหรือระบบนี้ทำการคาดคะเนสิ่งที่จะเกิดขึ้นแล้วทำการตอบสนองอย่างเหมาะสม

ทฤษฎีการเรียนรู้แบบปัญญานิยม (Cognitive code) ผู้เรียนทำการคิดประมวลผลข้อมูลที่ได้รับได้ เห็น (see) ได้รู้สึก (feel) และได้ยิน (hear) ให้มีความหมายทั้งในด้านการแปลผล (interpretation) หรือรูปแบบ (pattern) ข้อมูลเพื่อให้เกิดการเรียนรู้และใช้ในการสื่อสาร ขอยกตัวอย่างกิจกรรมของการเรียนรู้ที่เนื่องมาจากผู้เรียนคือผู้คิด 2 กิจกรรม คือ (1) กิจกรรมการแก้ปัญหา (problem-solving tasks) และ (2) การสอนกลยุทธ์ในการอ่านให้แก่ผู้เรียน การสอนกลยุทธ์ในการอ่านมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้นำเอากลยุทธ์ในการอ่านไปใช้ในการอ่านภาษาต่างประเทศ ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในตัวบท (texts) ที่อ่านได้ง่ายขึ้น เร็วขึ้น เช่น ยุทธวิธีการอ่านหัวข้อ การหาความหมายของคำศัพท์จากบริบท เมื่อผู้เรียนเรียนรู้การหาความหมายของคำศัพท์จากบริบทจบแล้ว ผู้เรียนสามารถบอกคำที่ช่วยแสดงความหมายประเภทต่าง ๆ ของคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยได้ถูกต้อง หรือหาความหมายของคำศัพท์จากบริบทด้วยเทคนิคต่าง ๆ ได้ถูกต้อง

ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เนื่องมาจากปัจจัยทางอารมณ์ (Affective factor) นอกจากทฤษฎีการเรียนรู้ที่กล่าวอ้างถึงพฤติกรรมและความคิดของผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นการคิดเพื่อแก้ปัญหา หรือคิดเพื่อวัตถุประสงค์อื่นใดก็ตาม ผู้สอนต้องคำนึงถึงปัจจัยทางอารมณ์ที่มีผลต่อการเรียนรู้ด้วย เพราะผู้เรียนก็มีความรู้สึก (feeling) และมีความเป็นมนุษย์คนหนึ่ง (human being) ผู้เรียนจะเรียนรู้ภาษาได้ดีเมื่อมีแรงจูงใจในการเรียน แรงจูงใจทำให้ผู้เรียนมีความอยากเรียน รักหรือชอบที่จะเรียน แรงจูงใจแบ่งเป็นแรงจูงใจภายนอก (instrumental motivation) และแรงจูงใจภายใน (integrative motivation) ผู้เรียนอาจมีแรงจูงใจภายนอกเพราะจำเป็น (needs) ต้องเรียนเพื่อให้สอบผ่าน จำเป็นต้องเรียนเพื่อให้สามารถเจรจาสนทนาขายสินค้าได้ หรือจำเป็นต้องเรียนเพื่อให้สามารถอ่านและเขียนภาษาอังกฤษได้ ส่วนผู้เรียนที่มีแรงจูงใจภายในคือผู้เรียนที่มีความปรารถนา (desire) หรือความต้องการ (wants) ที่จะเป็นส่วนหนึ่งของสังคมที่ใช้ภาษานั้นๆ

ทฤษฎีการเรียนรู้และรับภาษา (Learning and acquisition) การเรียนรู้ภาษา (learning) เป็นการเรียนรู้ภาษาอย่างรู้ตัวว่าตนเองกำลังเรียน หรือเรียนรู้ภาษาแบบมีสติรู้ตัว (conscious learning) เป็นการเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นทางการ เป็นการเรียนรูปแบบและกฎเกณฑ์ของภาษา ผู้เรียนสามารถอธิบายกฎเกณฑ์ทางภาษาได้ และมีความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาที่เรียน แต่กระบวนการเรียนรู้ด้วยวิธีนี้มักเป็นการเรียนรู้แบบเป็นทางการหรือตั้งใจเรียนในห้องเรียนมากกว่าการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ส่วนการรับภาษา (acquisition) เป็นเรียนรู้ภาษาอย่างธรรมชาติ เรียนรู้ภาษาแบบไม่รู้ตัวว่าตนเองกำลังเรียน (unconscious learning) ใช้การจัดระบบและเรียบเรียงข้อมูลต่างๆ จากสภาพแวดล้อมใกล้เคียงตัวให้เพียงพอต่อการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง มุ่งไปที่การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเท่านั้น เป็นการเรียนรู้แบบธรรมชาติและไม่เป็นทางการ ผู้เรียนซึมซับภาษาได้เอง เช่น การเรียนรู้และพัฒนาทางภาษาของเด็กเป็นการเรียนรู้แบบการรับภาษา (acquisition) เนื่องจากเด็กทุกคนเกิดมาพร้อมกับความสามารถในการเรียนรู้ภาษาใดๆ ในโลกนี้โดยอัตโนมัติหากเขาไม่มีความบกพร่องทางร่างกายและสมอง แต่เขาสามารถมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่อยู่โดยรอบได้เขาจะเรียนรู้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ และเมื่อถึงเวลาและสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมเขาก็จะสามารถใช้ภาษาและสื่อสารได้อย่างเป็นธรรมชาติ

ฮัทชินสันและวอเตอร์ (Hutchinson & Water, 1998) นำแนวคิดของทฤษฎีการเรียนรู้ที่กล่าวมาแล้วมาสรุปเป็นรูปแบบการเรียนรู้ (model of learning) ที่มีหลักการสำคัญให้ผู้สอนหรือผู้ออกแบบตำราได้ตระหนักถึงความสำคัญของผู้เรียน ทฤษฎีการเรียนรู้เป็นหลักการที่ช่วยให้ผู้ออกแบบบทเรียนเข้าใจความต้องการ ความคิด จิตใจ ความรู้สึกของผู้เรียนและออกแบบกิจกรรมได้สอดคล้องเหมาะสม นอกจากนั้นผู้ออกแบบบทเรียนต้อง

สร้างความเชื่อมโยงให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนแต่ละบุคคล ความรู้โดดๆ ของแต่ละบุคคลจะไม่มีนัยสำคัญ แต่เมื่อมีการเชื่อมโยงความรู้เก่าเข้ากับความรู้ใหม่จะทำให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ความรู้ที่ได้เรียนรู้ในแต่ละครั้งยาก-ง่ายไม่เท่ากัน ดังนั้นในการออกแบบกิจกรรมต่างๆ ในบทเรียนซึ่งเปรียบเสมือนถนนแห่งการเรียนรู้จะต้องให้ผู้เรียนมีการฝึกฝนการใช้ภาษา มีการวางแผน มีการแก้ปัญหา เพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ มีการสร้างแรงจูงใจทั้งภายในและภายนอก รูปแบบการเรียนรู้ที่คำนึงถึงองค์ประกอบที่กล่าวมานับเป็นส่วนสำคัญในการออกแบบบทเรียนเพื่อให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา

นอกจากนี้ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลายและผู้สอนภาษาอาจนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนอีก 3 ทฤษฎี คือ การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (communicative approach) ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพุทธินิยม (cognitivism) และทฤษฎีการเรียนรู้แบบพุทธิปัญญานิยม (constructivism approach) สรุปได้ดังนี้

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารริเริ่มโดยคานาเลและสเวน (Canale & Swain, 1980) และอิงทฤษฎีของโฮมส์ (Hymes, 1972) โดยเน้นการใช้ภาษาในบริบทสังคมและวัฒนธรรมที่เจ้าของภาษาใช้ภาษาในชีวิตจริง การสอนภาษาจะคำนึงถึงปัจจัยหลักสองปัจจัย คือ กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ภาษา และผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในบริบทสังคมและวัฒนธรรมอย่างเหมาะสมถูกต้อง

ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพุทธินิยม (Cognitivism) การเรียนรู้เป็นกระบวนการภายในของสมอง เป็นกระบวนการทางความคิดที่เกิดจากการสะสมข้อมูล การสร้างความหมายและความสัมพันธ์ของข้อมูล และการดึงข้อมูลออกมาใช้ในการกระทำและการแก้ปัญหาต่างๆ การเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสติปัญญาของมนุษย์ในการที่จะสร้างความรู้ ความเข้าใจให้แก่ตนเอง

ทฤษฎีการเรียนรู้แบบพุทธิปัญญานิยม (Constructivism) เป็นการสร้างสรรค์องค์ความรู้ด้วยปัญญา มีหลักการที่สำคัญคือ ผู้เรียนจะต้องเป็นผู้กระทำ (active) และสร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยผู้เรียนสร้างความเข้าใจในสิ่งที่เรียนรู้ด้วยตนเอง ทำการเรียนรู้สิ่งใหม่โดยเชื่อมโยงความรู้เดิมและความเข้าใจที่มีอยู่ในปัจจุบัน มีการคาดคะเน (prediction) สร้างสรรค์ (creation) และค้นคว้า (invention) เพื่อค้นหาและสร้างความรู้ใหม่ (new knowledge construction) การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (social interaction) กับเพื่อนหรือผู้รู้ เพื่อให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และผู้สอนควรมีการจัดสิ่งแวดล้อม กิจกรรมที่ทำทลายและคล้ายคลึงกับชีวิตจริง (teachers create tasks) เพื่อให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจภายในในการแก้ปัญหา (solve problem by intrinsic motivation) ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย (meaningful learning) วิธีการสอนแบบพุทธิปัญญานิยมเหมาะสำหรับผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่ (adult learners) ผู้ออกแบบบทเรียนอาจใช้หลักการทฤษฎีการเรียนรู้ 3 หลักการนี้เป็นแนวทางในการเขียนตำราหรือบทเรียนให้เหมาะสมกับบริบทของตนนอกเหนือไปจากทฤษฎีการเรียนรู้ที่นำเสนอโดยฮัทชินสันและวอเตอร์ (Hutchinson & Water, 1998) ดังที่ได้กล่าวมาเบื้องต้น

ถึงแม้ว่าผู้สอนหรือผู้ที่ออกแบบและพัฒนาหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษจะมีความรู้ ความเข้าใจ และสามารถนำการพรรณนาภาษาหรือเนื้อหาที่จะสอนผู้เรียน ทฤษฎีการเรียนรู้ และผลการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนหรือออกแบบและพัฒนาหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี แต่ในยุคศตวรรษที่ 21 นี้ ความรู้ทั้ง 3 ประเด็นไม่เพียงพอสำหรับการสอนผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ให้ออกมาเป็นผู้เรียนที่เป็นที่ต้องการในสังคมปัจจุบันได้ ผู้สอนหรือผู้ที่ออกแบบและพัฒนาหลักสูตรรายวิชาภาษาอังกฤษจำเป็นต้องศึกษาทักษะในการเรียนรู้ของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 และนำทักษะที่สำคัญนี้ไปออกแบบกิจกรรมแบบฝึกหรือชิ้นงาน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุผลตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้

2.4 ทักษะในการเรียนรู้ของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21

ทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 เป็นกรอบแนวคิดที่เน้นผลลัพธ์ที่เกิดกับผู้เรียน (student outcomes) ทั้งในด้านความรู้สาระวิชาหลัก (core subjects) และทักษะเพิ่มเติม เพื่อเสริมสร้างประสิทธิภาพของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ภาคิเพื่อทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 (Partnership for 21st century skills, 2014) จึงได้เสนอแนวคิดทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ที่จะช่วยผู้เรียนได้เตรียมความพร้อมในหลากหลายด้าน โดยเน้นที่องค์ความรู้ ทักษะ ความเชี่ยวชาญและสมรรถนะที่เกิดกับตัวผู้เรียนซึ่งเชื่อว่ามีผลสำคัญยิ่งต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ตลอดชีวิต Trilling และ Fadel (2009) ได้เสนอกรอบความคิดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 เป็นสมการดังนี้

$$3R \times 7C = \text{ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21}$$

โดย 3R ประกอบด้วยทักษะ 3 ด้าน คือ (1) การอ่านออก (reading) (2) การเขียนได้ (writing) และ (3) การคิดเลขเป็น (arithmetic) ส่วน 7C ประกอบด้วยทักษะ 7 ด้าน คือ (1) การคิดอย่างมีวิจารณญาณและทักษะในการแก้ปัญหา (critical thinking and problem solving) (2) ทักษะด้านการสร้างสรรค์และนวัตกรรม (creativity and innovation) (3) ทักษะด้านความเข้าใจต่างวัฒนธรรมต่างกระบวนทัศน์ (cross-cultural understanding) (4) ทักษะด้านความร่วมมือ การทำงานเป็นทีมและภาวะผู้นำ (collaboration, teamwork and leadership) (5) ทักษะด้านการสื่อสาร สารสนเทศ และรู้เท่าทันสื่อ (communications, information, media literacy) (6) ทักษะด้านคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (computing and ICT literacy) และ (7) ทักษะอาชีพและทักษะการเรียนรู้ (career & learning skills) ซึ่งทักษะ 3R 7C นี้ จะส่งเสริมให้ผู้เรียนในยุคศตวรรษที่ 21 พร้อมจะเรียนรู้ตลอดชีวิต พร้อมรับและทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงภายในตนเอง (Trilling & Fadel, 2009) เพื่อที่จะดำรงชีวิตอยู่รอดได้อย่างมีความสุข ไม่ตกเป็นเหยื่อของสื่อ บุคคล หรือองค์กรใด

นอกจากนี้ผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 จะต้องมีความรู้และจริยธรรม (ethics) เพื่อสังคมไทยและสังคมโลกจะได้มีความสุข เอื้ออาทร และแบ่งปันกัน ด้วยเหตุนี้การพัฒนาผลการเรียนรู้ของนักศึกษาไทยจึงประกอบด้วย การพัฒนา 5 ด้าน คือ คุณธรรมจริยธรรม ความรู้ ทักษะทางปัญญา ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งผู้สอนและออกแบบบทเรียนในระดับอุดมศึกษาจะต้องตระหนักและพยายามค้นหาหรือสร้างสรรค์วิธีการต่างๆ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีผลการเรียนรู้สอดคล้องกับกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติที่ได้บัญญัติไว้ (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2563)

อย่างไรก็ดี ผู้เรียนจะมีคุณลักษณะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ได้นั้น ย่อมขึ้นอยู่กับการจัดการศึกษาของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หากขาดซึ่งการจัดการเรียนรู้เป็นวิถีทาง (path/ means/ way) การคาดหวังความสำเร็จของผู้เรียนให้ไปสู่เป้าหมายที่ต้องการก็ย่อมเป็นไปไม่ได้ (อดุลย์ วังศรีคุณ, 2557) วิจารย์ พานิช (2555) ได้ตั้งข้อสังเกตว่าวิธีการสอนหลายอย่างที่เคยใช้ได้ผลดีในการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 19 และ 20 กลับกลายเป็นวิธีการที่ล้าสมัยสำหรับการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 เช่น การสอนแบบบรรยายหน้าชั้นที่ผู้เรียนเป็นผู้รับการถ่ายทอดเนื้อหาความรู้ แม้จะเป็นวิธีการสอนที่ใช้ได้ผลดีวิธีหนึ่ง แต่การเรียนการสอนในศตวรรษที่ 21 นั้น การเรียนรู้ที่ได้ผลดีต้องเป็นวิธีการที่ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือทำ (learning by doing) มากกว่าการเป็นผู้ฟังและจดจำสิ่งที่ครู/ อาจารย์บรรยาย สอดคล้องกับไพพรรณ เกียรติโชติชัย (2545) ที่เห็นว่าการเรียนการสอนในอนาคตจะมีการใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยในการเรียนการสอนมากขึ้น ผู้เรียนสามารถเข้าถึงเนื้อหาการเรียนรู้ได้ทุกที่ทุกเวลาและ

สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้ตลอดเวลาตามที่ต้องการ กระบวนทัศน์การสอนแบบใหม่ที่สอดคล้องกับกรอบแนวคิดของการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 คือ การเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ โดยการเรียนรู้เป็นกระบวนการสืบค้นและเป็นการค้นพบด้วยตนเอง การเรียนรู้เกิดได้ทุกเวลา ทุกสถานที่และเป็นการเรียนรู้ที่ยั่งยืน ซึ่งมีแหล่งเรียนรู้หลากหลายทั้งในและนอกโรงเรียน สนับสนุนให้ผู้เรียนได้ “คิด” และ “สร้างสรรค์” เรียนรู้ด้วยความสนุก และรู้จักการทำงานเป็นกลุ่ม/ ทีม และการสร้างเครือข่าย (พิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์ และเพียว ยินดีสุข, 2557)

การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะในศตวรรษที่ 21 จะเกิดขึ้นกับผู้เรียนได้นั้นย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องหลายประการ เช่น การบริหาร ผู้บริหาร ครู หลักสูตร เป็นต้น ในที่นี้ขอกล่าวถึง “ครู” ซึ่งพิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์ และเพียว ยินดีสุข (2557) กล่าวว่าครูต้องมีทักษะ 7C ซึ่งเป็นทักษะที่ได้จากการวิเคราะห์สิ่งที่ครูต้องปฏิบัติและพึงมีตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ได้แก่ (1) การพัฒนาหลักสูตร (curriculum development) (2) การเรียนรู้เน้นเด็กเป็นศูนย์กลาง (child-centered approach) (3) การนำนวัตกรรมไปใช้ (classroom innovation implementation) (4) การประเมินตามสภาพจริง (classroom authentic assessment) (5) การวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน (classroom action research) (6) การจัดการชั้นเรียน (classroom management) และ (7) การเสริมสร้างลักษณะ (character enhancement) การจัดการเรียนการสอนจะมีประสิทธิภาพได้นั้น ครูต้องมีลักษณะของผู้ที่สามารถชี้แนะการเรียนรู้ (learning coaching) ให้กับผู้เรียนและสามารถทำหน้าที่เป็นผู้นำผู้เรียนท่องโลกแห่งการเรียนรู้ได้ (learning travel agent) บทบาทของครูในศตวรรษที่ 21 จึงมีความสำคัญยิ่งต่อผลลัพธ์ของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21

2.5 วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ผู้ออกแบบบทเรียนควรตระหนักว่าเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อผู้เรียนภาษาเป้าหมายเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในอดีตเน้นศึกษาในเรื่องโครงสร้างภาษา การออกเสียง คำศัพท์ และการแปล โดยไม่ได้ให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาตามบริบททางสังคมหรือวัฒนธรรมที่ซ่อนอยู่ในตัวภาษา จนกระทั่งฮัลลiday (Halliday, 1979) และ ไทมส์ (Hymes, 1972) ได้เสนอแนวคิดเรื่องการเรียนรู้ภาษาโดยให้ความสำคัญกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมาย เพื่อที่ผู้เรียนจะได้เข้าใจถึงทัศนคติและความรู้สึกนึกคิดของเจ้าของภาษา อันนำไปสู่การสื่อสารภาษาเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัฒนธรรมประกอบด้วยสิ่งของ (products) ที่คนในวัฒนธรรมนั้นประดิษฐ์หรือสร้างขึ้นมา หรือรับมาจากวัฒนธรรมอื่น รูปแบบของภาษาที่ใช้ในการสื่อสารทั้งที่เป็นภาษาพูดหรือวจนภาษา (verbal language) และไม่ใช่ภาษาพูดหรือวจนภาษา (non-verbal language) รวมทั้งกิจกรรม (activities) ที่คนในวัฒนธรรมนั้นกระทำหรือการประพฤติปฏิบัติตน (practice) ตามการรับรู้ ความเชื่อ ค่านิยม และทัศนคติ (perspective) ของแต่ละบุคคลในชุมชน (persons) หรือของคนทั้งชุมชน (community) ดังนั้นการเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาจึงมีความสำคัญสำหรับผู้เรียนภาษาเป้าหมายเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองเพราะจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาเป้าหมายเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองและเข้าใจสุนทณาลึกซึ้งมากขึ้น (Moran, 2001)

ในปัจจุบันผู้สอนสามารถทำการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วัฒนธรรมควบคู่ไปกับการเรียนภาษา ภาษาเป้าหมายเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองได้อย่างสะดวกสบายและเป็นรูปธรรม (Cullen & Sato, 2000; Neff & Rucynski, 2013) เช่น การใช้สื่อจากของจริง (authentic materials) ไม่ว่าจะเป็นภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ ยูทูบ (YouTube) คลิปวิดีโอ เพลง หรือข้อมูลเว็บไซต์ต่างๆ ผู้สอนอาจสอดแทรกวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาในสถานการณ์ต่างๆ หรืออธิบายเพิ่มเติมเข้าไปในบทอ่านที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งผู้สอนอาจให้ผู้เรียนทำบทบาทสมมติ (role play) เปรียบเทียบวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมภาษาเป้าหมายเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง หรือให้เจ้าของภาษา บุคคล หรือนักเรียนที่มีประสบการณ์ของการใช้ชีวิตในสิ่งแวดล้อมของภาษาเป้าหมายเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองมาบรรยายประสบการณ์ ความรู้ เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายนั้น

นอกเหนือจากการนำเสนอเนื้อหาทางวัฒนธรรมของภาษาเป้าหมายแล้วนั้น อีกหนึ่งประเด็นที่ผู้สอนควรตระหนักเมื่อออกแบบหรือสร้างสื่อการสอน คือ การนำเสนอกิจกรรมของพลเมืองโลก (global citizens) ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 จำเป็นต้องเรียนรู้วัฒนธรรม การดำเนินชีวิตและการสื่อสารที่แตกต่างกันทั้งในรูปแบบวัจนภาษาและอวัจนภาษา เพื่อให้ผู้เรียนจะได้เข้าใจและเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกันกับผู้คนต่างชาติต่างภาษาที่มีภูมิหลังต่างกัน ผู้สอนจึงควรสร้างเสริมและพัฒนาให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในสภาพสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างเหล่านี้เพื่อการตัดสินใจหรือการดำเนินการใดๆ ในการทำงานและในการดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุขและประสบผลสำเร็จ (Davies & Reid, 2005; Oxfam, 2006; Brigham, 2011)

3. สรุป

สิ่งที่ผู้สอนภาษาอังกฤษในยุคศตวรรษที่ 21 ต้องรู้ก่อนเขียนบทเรียน คือ ลักษณะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ทักษะที่จำเป็นและผลการเรียนรู้ที่ผู้สอนต้องตั้งเป้าหมาย นำองค์ความรู้หลักๆ ที่สำคัญทั้งหลายในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะ (ESP) ตั้งแต่การวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน (Dudley-Evan & St. John, 1998) การพรรณนาด้านภาษาหรือการสอนภาษา (language description) ทฤษฎีการเรียนรู้ (learning theory) ต่างๆ มาบูรณาการในการออกแบบบทเรียนและการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยต้องไม่ลืมนำสอดแทรกมิติด้านวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมของการเป็นพลเมืองโลก เพื่อให้ผู้เรียนได้ตระหนักและเข้าใจในความเหมือนและความแตกต่างและสามารถพัฒนาตนเองในการใช้ภาษาเป้าหมายที่ได้เรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพรวมถึงการมีคุณลักษณะของความเป็นผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 ซึ่งเป็นหนึ่งในภารกิจสำคัญของผู้สอนในศตวรรษที่ 21

รายการอ้างอิง

- ทรงศรี สรณสถาพร. (2556). การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: วังอักษร.
พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์ และเพียวร์ ยินดีสุข. (2557). การจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ไพพรรณ เกียรติโชติชัย. (2545). *กระบวนทัศน์ใหม่แห่งการศึกษาในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: การศึกษา.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). *วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2563). *กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552 (Thai Qualifications Framework for Higher Education)*. สืบค้นเมื่อ 30 มิถุนายน 2563 จาก <http://www.mua.go.th/users/tqf-hed/>.
- สำนักส่งเสริมและพัฒนาสมรรถนะบุคลากร. (2563). *การเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการ*. สืบค้นเมื่อ 30 มิถุนายน 2563 จาก <https://www.mhesi.go.th/>.
- อดุลย์ วัชรวิญญู. (2557). การศึกษาไทยในศตวรรษที่ 21: ผลผลิตและแนวทางการพัฒนา. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม*, 8(1), 1-16.
- Anthony, L. (2018). *Introducing English for Specific Purposes*. New York, NY: Routledge.
- Basturkmen, H. (2010). *Developing Courses in English for Specific Purposes*. Hampshire, England: Palgrave Macmillan.
- Brigham, M. (2011). Creating a Global Citizen and Assessing Outcomes. *Journal of Global Citizenship & Equity Education*, 1(1), 16-41.
- Brumfit, C. J., & Roberts, J. T. (1983). An Introduction to Language and Language Teaching. *Studies in Second Language Acquisition*, 6(1), 101-102.
- Canale, M., & Swain, M. (1980). Theoretical Bases of Communicative Approaches to Second Language Teaching and Testing. *Applied Linguistics*, 1, 1-47.
- Chomsky, N. (1986). *Knowledge of Language*. Westport, CT: Praeger Publishers.
- Crookes, G. (2009). *Values, philosophies, and beliefs in TESOL*. Cambridge, England: Cambridge University Press.
- Cullen, B., & Sato, K. (2000). *Practical Techniques for Teaching Culture in the EFL Classroom*. Retrieved from <http://iteslj.org/Techniques/Cullen-Culture.html>.
- Davies, M. & Reid, A. (2005). Globalizing citizenship education? A critique of 'global education' and 'citizenship education'. *British Journal of Educational Studies*, 53(1), 66-89.
- Dudley-Evans, T., & St. John, M. J. (1998). *Developments in English for Specific Purposes*. Cambridge, England: Cambridge University Press.
- Halliday, M. A. K. (1979). Modes of meaning and modes of expression: Types of grammatical structure and their determination by different semantic functions. In D.J. Allerton, E. Carney, & D. Holdcroft (Eds.), *Function and context in linguistic analysis: Essays offered to William Haas* (pp. 57-79). Cambridge: Cambridge University Press.
- Hutchinson, T., & Water, A. (1998). *English for Specific Purposes*. New York: NY: Cambridge University Press.
- Hymes, D. H. (1972). On Communicative Competence. In J. B. Pride, & J. Holmes (Eds.), *Sociolinguistics: Selected Readings* (pp. 269-293). Harmondsworth, England: Penguin.
- Mohyeldin, A., Garzón-Muvdi, T., & Quiñones-Hinojosa, A. (2010). Oxygen in stem cell biology: a critical component of the stem cell niche. *Cell Stem Cell*, 7(2), 150-161.
- Moran, R. P. (2001). *Teaching Culture: Perspectives in Practice*. Boston, NY: Heinle & Heinle.
- Munby, J. (1978). *Communicative Syllabus Design*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Neff, P., & Rucynski, J. (2013). *Tasks for Integrating Language and Culture Teaching*. English teaching forum. Retrieved from https://americanenglish.state.gov/files/ae/resource_files/neff_rucynski_-_forum.pdf.

- Oxfam, G. B. (2006). *Education for Global Citizenship: a guide for schools*. Retrieved from <http://www.oxfam.org.uk/education/global-citizenship/global-citizenship-guides.tps://doi.org/10.1177/003172171209400203>.
- Partnership for 21st century skills. (2014). *21st century skills*. Retrieved from http://feilidi.weebly.com/uploads/4/2/5/8/42583553/p21_skills.pdf.
- Pratt, D. (1980). *Curriculum, design, and development*. New York, NY: Harcourt Brace Jovanovich.
- Robinson, P. C. (1991). *ESP Today: A Practitioner's Guide*. Phoenix, AZ: Hemel Hempstead.
- Soranastaporn, S., & Tampanich S. (2018). Word Frequency and Sentence Structure in Stating Objectives in Review Articles: Useful Findings for EFL Learners and Novice Researchers. *KKU International Journal of Humanities and Social Sciences*, 8(1), 91-125.
- Trilling B., & Fadel C. (2009). *21st Century Skills: Learning for Life in Our Times*. San Francisco, CA: Jossey-Bass.